

Р Е Ш Е Н И Е

№ 285

гр. София, 05.07.2019 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховен касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение,
в публично заседание на седемнадесети декември две хиляди и осемнадесета
година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАТЯНА КЪНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА

БИСЕР ТРОЯНОВ

при секретаря Илияна Рангелова в присъствието на прокурора Атанас Гебрев
изслуша докладваното от съдия ЧОЧЕВА касационно наказателно дело № 1053 по
описа за 2018 г. и за да се произнесе взе пред вид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия К. Й. Х. и
допълнение от защитника му – адв. М. О. против въззивно решение №
186/08.05.2018 г. на Софийския апелативен съд, постановено по ВНОХД №
1528/2017 г., с което е била потвърдена присъда № 23/23.10.2017 г. на
Кюстендилския окръжен съд по НОХД № 463/2016 г.

В касационаната жалба и представено в срока по чл. 351, ал. 3 от НПК
допълнение, поддържани в с. з. пред ВКС от защитника на подсъдимия (който не се
явява лично), се изтъкват доводи за допуснати съществени нарушения на
процесуалния и материален закон, както и явна несправедливост на наказанието,
които са касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 от НПК. Претендира се
отмяна на въззивното решение и при условията на алтернативност оправдаване на
подсъдимия или връщане на делото за ново разглеждане на апелативния съд.

Прокурорът от ВКП намира жалбата за неоснователна и предлага обжалваното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 ал. 1 от НПК, намери следното:

С присъда № 23/23.10.2017 г., постановена по НОХД № 463/2011 г., Кюстендилският окръжен съд, НО, е признал подсъдимия К. Й. Х. за виновен в това, че на 10.11.2015 г., на територията на затвора в [населено място], в качеството на длъжностно лице по чл. 93, т. 1 от НК – надзирател, нарушил служебните си задължения по чл. 312, т. 10 от ППЗИНЗС (да не позволява внасянето и държането на неразрешени предмети и вещи), с цел да набави за друго облага (лишеният от свобода Б. В. С.), като внесъл в затвора вещи и предмети, които не фигурират в списъка на разрешените, утвърдени със Заповед № ЛС-04-164/25.02.2011 г. на Министъра на правосъдието – 6 бр. сим карти, мобилен телефон „Нокия”, хендсфри и зарядно устройство за „Нокия”, както и 4 бр. гъвкави реотани за скара, всичко на обща стойност 91 лв. и от деянието са могли да настъпят немаловажни вредни последици, поради което и на основание чл. 282, ал. 1, вр. чл. 36, 37 и 54 от НК му е наложил наказание 1 година лишаване от свобода, чието изпълнение е отложил по чл. 66, ал. 1 от НК за 3 години и лишаване от право да заема държавна и обществена длъжност за срок от 2 години. Оправдал е подсъдимия по обвинението да е нарушил задължения по длъжностна характеристика, утвърдена със заповед на главния директор на ГДИН.

С присъдата си окръжният съд се е произнесъл по веществените доказателства, както и е присъдил в тежест на подсъдимия да заплати направените по делото разноси.

С понастоящем атакувано въззивно решение първоинстанционната присъда е била изцяло потвърдена.

Касационната жалба на подсъдимия е частично основателна:

Твърденията в касационната жалба за недоказано авторство на деянието и неизяснена фактическа обстановка по естеството си за необоснованост, което не е касационно основание и ВКС не счита, че следва да бъдат обсъждани. Единствено следва да бъде отразено, че както в първоинстанционния съдебен акт, така и във въззивните мотиви всички обстоятелства, свързани с правилно изясняване на авторството и начина на извършване на деянието са били проверени в тяхната цялостност, обективно и в нужни детайли. Оценката на доказателствените източници е проведена задълбочено и не се наблюдават нито непълноти, нито превратни интерпретации. С решаващо значение за изхода на делото действително са били открити показанията на св. Н. и П. (служители на затворническата администрация, извършили проверката на подсъдимия), пред които той е извадил забранените за внасяне в затвора вещи, обяснил е тяхното предназначение и краен получател – лишеният от свобода св. С., това, че ги е взел от негова майка – св. И. и е щял да получи възнаграждение от 150 лв. Те обаче съвсем не са били изолирани, а напълно подкрепени след съпоставка с останалите писмени и гласни доказателствени източници, подробно анализирани от инстанциите по същество, които ВКС не намира за нужно да преповтаря. В тази връзка бариерата по чл. 303 от НПК е била преодоляна по сигурен и безспорен начин, поради което и няма място да се счита, че авторството и начина на извършване на деянието не били доказани. В нарушение на задълженията си, произтичащи от текста на чл. 312, т. 10 от ППЗИНС, подсъдимият е внесъл в затвора мобилен тел., оборудван със зарядно и 6 бр. сим карти, както и 4 бр. реотани по молба на лишения от свобода св. С. и за неговите нужди, респ. с цел да му набави неследваща му се облага, като от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици, свързани с уронване доверието към реда в пенитенциарното зведение, поради което и законосъобразно същият е бил осъден за извършването на съставомерно деяние по чл. 282, ал. 1 от НК.

Основателно обаче е възражението за осъждане на подсъдимия и по повод нарушение на служебни задължения, реализирани с посочената в чл. 282 ал. 1 от НК цел и последици, относно внасянето на 1 бр. устройство хендсфри на стойност 15 лв. От мотивите на първата инстанция, по същество възприети и от въззивната,

се разбира, че това устройство е лично притежание на подсъдимия, то не се е намирало при останалите вещи, договорени за внасяне в облага на св. С., а забраната за внасяне на подобни вещи от служителите в зоната на затвора е била регламентирана на по-късен етап (вж. заповед на л. 82 от НОХД). При това положение е липсвало основание за включването му в обхвата на обвинението, като към датата 10.11.2015 г. не може да се счита и че е налице извършено административно нарушение, подлежащо на санкциониране. Поради това ВКС намира, че в посочената част въззивното решение следва да бъде отменено, а подсъдимият да бъде оправдан, като отсъстват основания за приложение на чл. 354, ал. 1, т. 3, пр. последно от НПК.

Макар и формално посочено, касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК не е мотивирано с никакви съображения, поради което и за ВКС не съществува задължение да предлага касационен отговор.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 354 ал. 1, т. 3, пр. 1 и 2 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ въззивно решение № 186/08.05.2018 г. на Софийския апелативен съд, постановено по ВНОХД № 1528/2017 г., в частта относно осъждането на подсъдимия К. Й. Х. за престъпление по чл. 282, ал. 1 от НК относно нарушаване на служебни задължения по повод внасянето на 1 бр. хендсфри устройство за мобилен телефон „Нокиа” на стойност 15 лв. с цел да набави за друго облага и от това са могли да настъпят немаловажни вредни последици, като го оправдава по тази част от повдигнатото му обвинение.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивното решение в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: